

UZASADNIENIE

Powód S. S. (1) w pozwie skierowanym przeciwko Izbie (...) w S. wniósł o:

1. zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 33.564 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 31.436 od dnia 2 października 2019 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.192 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.
2. ukształtowanie łączącego strony stosunku pracy poprzez ustalenie, że miesięczne wynagrodzenie zasadnicze powoda będzie wyższe o kwotę 1.064 zł, a zajmowane przez niego stanowisko to starszy ekspert.

Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że ma wykształcenie wyższe. Ukończył Akademię Rolniczą w S.. Odbił również studia podyplomowe na kierunku(...) na Uniwersytecie (...). od lutego 2013 r. pełni służbę w komórce dochodzeniowo-śledczej. Jest obecnie starszym rachmistrzem. Pismem z dnia 16 maja 2017 r. otrzymał propozycję objęcia stanowiska młodszego eksperta w Służbie (...). W związku z tą propozycją od 1 czerwca 2017 r. pełnił służbę na stanowisku młodszego eksperta w (...) (...) w S.. Swoje obowiązki wykonywał wzorowo. Były one zbieżne z zakresami obowiązków funkcjonariuszy na stanowiskach eksperta, a nawet starszego eksperta. W porównaniu do karta obowiązków i uprawnień powoda jako młodszego eksperta oraz ekspertów i starszych ekspertów, zakresu uprawnień i obowiązków powoda był znacznie szerszy i obejmował uprawnienie do podpisywania aktów oskarżenia, środków zaskarżeń od orzeczeń sądowych. Powodowi, jako jednemu z najbardziej doświadczonych funkcjonariuszy komórki dochodzeniowo-śledczej zlecano do prowadzenia sprawy najtrudniejsze. Polecano mu również szkolenie ekspertów co do tego, jak mają zachować się podczas rozpraw sądowych i innych czynności procesowych i śledczych. W praktyce powód realizował taki sam zakres zadań, jak eksperci i starsi eksperci.

Wedle powoda, w związku z art. 18^{3c} § 1 k.p., powinien on być wynagradzany na równi z innymi funkcjonariuszami wykonującymi tę samą pracę, a uzyskującymi wyższe uposażenie, w szczególności z funkcjonariuszami w stopniu starszego eksperta. W roku 2017 poniósł z tego tytułu szkodę w wysokości 9.092 zł obejmującą wynagrodzenie i dodatkowego wynagrodzenia rocznego. W roku 2018 uzyskał uposażenie niższe o 13.832 zł. W roku 2019 było ono niższe o 11.704 zł.

W piśmie z 17 marca 2020 r. wskazał, że pozew kieruje przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi (...)w S., stąd to temu podmiotowi doręczono odpis pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Argumentując swoje stanowisko wskazał, że na mocy ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (PwKAS) i ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (KAS) 1 marca 2017 r. nastąpiło połączenie organów celnych, skarbowych oraz kontroli skarbowej w jedną strukturę - Krajową Administrację Skarbową. Proces ten miał wpływ również na kształt komórek dochodzeniowo-śledczych w nowo powstałym urzędzie(...). Przejęły one m.in. zadania wykonywane wcześniej przez służby, jak i pracowników oraz funkcjonariuszy je wykonujące. Zgodnie z art. 165 ust. 7 KAS, dyrektor izby administracji skarbowej składał odpowiednio pracownikom oraz funkcjonariuszom w terminie do dnia 31 maja 2017 r. propozycję określającą nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby, która uwzględniała posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy lub służby oraz dotychczasowe miejsce zamieszkania. Powód legitymował się stopniem starszego rachmistrza. W dniu 22 czerwca 2018 r. powód oraz sześciu innych funkcjonariuszy, będących w takiej samej sytuacji jak on wystąpił z pismem do Naczelnika (...)Skarbowego, gdzie wskazano, że są oni nierówno traktowani i domagają się awansu oraz podwyżki wynagrodzenia. W dniu 16 października 2018 r. Naczelnik złożył pismo w tym przedmiocie do Dyrektora (...) w S. wnioskując o awans dla powoda na stanowisko eksperta (...)Skarbowej. Pismem z 25 września 2019 r. Dyrektor (...)w S. wskazał, iż przedstawił powodowi propozycję służby w (...) na stanowisku równorzędnym z zajmowanym przed konsolidacją, tj. na stanowisko młodszego eksperta (...)Skarbowej, którą powód przyjął. Podniósł, iż prowadzi politykę kadrowo-płacową w ramach

środków finansowych przydzielonych na ten cel w planie finansowym jednostki przez Ministerstwo Finansów, pod rygorem odpowiedzialności za dyscyplinę finansów publicznych. Wniosek powoda oczekiwał na rozpatrzenie wraz z innymi złożonymi wnioskami awansowymi. Oczekiwanie to nie było związane z naruszeniem zasady równego traktowania powoda względem innych osób. W dniu 1 grudnia 2019 r. powód otrzymał awans na stanowisko eksperta i przyznano mu mnożnik 2,321.

W ocenie pozwanego powód nie wskazał skutecznej podstawy prawnej swojego roszczenia. Oparł ją na przepisach kodeksu pracy pomijając, iż realizuje zadania zawodowe jako funkcjonariusz, a zatem przepisy kodeksu pracy nie mają do niego ograniczone zastosowanie. W szczególności nie obejmują regulacji zawartej w art. 18 § 3 k.p. Powołując się na orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego pozwana podniosła, że stosunki służbowe funkcjonariuszy mają charakter administracyjnoprawny. Ich specyfika nie oznacza jednak całkowitej odrębności od zasad ogólnych, a jedynie takie odstępstwo i w takim zakresie, w jakim ustawodawca uznał to za konieczne ze względu na szczególne potrzeby danego stosunku służbowego.

Powód jest funkcjonariuszem (...) Skarbowej i podlega pragmatyce służbowej uregulowanej w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej. Powyższe oznacza, że nie jest on pracownikiem w rozumieniu art. 2 k.p., dlatego też jego sytuacja prawna w zakresie ewentualnego naruszenia przez kierownika jednostki zasady równego traktowania nie podlega regułom k.p., gdyż podstawą jego aktywności zawodowej nie jest umowa o pracę, powołanie, mianowanie lub spółdzielcza umowa o pracę. To bowiem w zależności od podstawy wykonywania działalności zawodowej osoba wykonująca tę działalność będzie chroniona w prawem przypisanym zakresie. Jeżeli o ochronę wystąpi członek korpusu służby cywilnej, zastosowanie znajdą przepisy Dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy oraz kodeksu pracy. Jeżeli natomiast będzie to funkcjonariusz będą to przepisy tej Dyrektywy i ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania. Norma o równym traktowaniu określa obszary i sposoby przeciwdziałania naruszeniom zasady równego traktowania ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną oraz organy właściwe w tym zakresie. W art. 3 ustawy o równym traktowaniu zdefiniowano podstawowe pojęcia wchodzące w zakres znaczeniowy nierównego traktowania oraz skutków takich zachowań. I tak, przez dyskryminację bezpośrednią rozumie się sytuację, w której osoba fizyczna ze względu na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną jest traktowana mniej korzystnie niż jest, była lub byłaby traktowana inna osoba w porównywalnej sytuacji. Natomiast nierówne traktowanie to traktowanie osób fizycznych w sposób będący jednym lub kilkoma z następujących zachowań: dyskryminacją bezpośrednią, dyskryminacją pośrednią, molestowaniem, molestowaniem seksualnym, a także mniej korzystnym traktowaniem osoby fizycznej wynikającym z odrzucenia molestowania, molestowania seksualnego lub podporządkowania się molestowaniu oraz zachęcenie do takiego zachowania i nakazywanie tych zachowań.

Ustawa o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania nie statuuje ochrony osób, gdy zachowanie uznane za nierówne traktowanie nie jest podyktowane „szczególnymi okolicznościami”, co stanowi odmienne podejście do tego zagadnienia w stosunku do uregulowań zawartych w k.p. - związanych z zasadą równości pracowników. W konsekwencji nie jest ona podstawą do żądania naprawienia szkody za naruszenie zasady równego traktowania w kształcie przedstawionym przez powoda.

Pozwany wskazał, że powód mógłby skorzystać z normy zawartej w art. 13 ust. 1 ustawy o równym traktowaniu, zgodnie z którą każdy, wobec kogo zasada równego traktowania została naruszona, ma prawo do odszkodowania. Na tej podstawie o odszkodowanie mogą się jednak ubiegać jedynie te osoby, wobec których naruszono zasadę równego traktowania ze względu na określone w ustawie przesłanki i w określonych ustawą obszarach.

Zdaniem pozwanego funkcjonariusz jest zatem objęty ochroną przed nierównym traktowaniem wówczas, gdy jest ono podyktowane względami enumeratywnie wymienionymi. Brak jest w polskim porządku prawnym przepisów zapewniających funkcjonariuszowi ochronę w sytuacjach innych niż „dyskryminacja kwalifikowana”. Ochrona w tym zakresie mogłaby również wynikać z pragmatyki służbowej jednakże w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej

brakuje zarówno wyraźnego odniesienia do zakazu dyskryminacji, jak i do kwestii równego traktowania. Natomiast ustawodawca w przepisach tej ustawy odwołuje się do regulacji zawartych w Kodeksie pracy jedynie w ograniczonym zakresie. Przy czym przepisy zawarte w tej pragmatyce nie są przepisami szczególnymi w rozumieniu art. 5 k.p., ponieważ nie regulują one stosunków pracy określonej kategorii pracowników, lecz stosunki służbowe jednej ze służb mundurowych. W sprawach nieunormowanych przepisami szczególnej stosuje się zatem posiłkowo przepisy prawa pracy, ale wyłącznie z mocy wyraźnych odesłań zawartych w tej ustawie.

W ocenie pozwanego całkowicie bezpodstawnym jest zarzut, nierównego traktowania powoda na płaszczyźnie awansów i wynagrodzenia. Pozwany zaprzecza jakoby w stosunku do powoda naruszono zasadę równego traktowania. Ustalone powodowi wynagrodzenie w latach 2017- 2019 odpowiadało jego stanowisku, zakresowi obowiązków charakterystycznych dla komórki organizacyjnej, w której pełnił służbę, ścieżce awansu i poziomowi wykonywanych obowiązków. Świadczona przez niego praca, wymiar jej czasu, zakres wykonywanych obowiązków i uprawnień, odpowiedzialność, staż pracy, doświadczenie i kwalifikacje zawodowe, a także jakość i ilość była dobrze oceniana, dlatego też po ponad dwuletnim okresie jej wykonywania w nowej jednostce doprowadziła do awansu powoda. Jednocześnie powód nie wykonywał takich samych obowiązków jak starszy ekspert, bowiem przydzielano mu jednorodne sprawy, tj. prowadzenie dochodzeń w sprawach przestępstw określonych w ustawie o rachunkowości i tych wynikających z naruszenia zasad uregulowanych w ustawie o grach hazardowych.

Postanowieniem z dnia 13 października 2020 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie Skarb Państwa-Izbę (...)w S., która w złożonej odpowiedzi na pozew powtórzyła wnioski i twierdzenia zgłoszone w odpowiedzi na pozew pozwanego Skarbu Państwa-Dyrektora(...)w S..

W piśmie z dnia 28 września 2021 r. powód cofnął pozew w zakresie ustalenia (ukształtowania), że łączy go z pozwaną stosunek pracy, na podstawie którego miesięczne wynagrodzenie zasadnicze powoda będzie wyższe o kwotę 1.064 zł, a zajmowane przez niego stanowisko to starszy ekspert. Rozszerzył żądanie zapłaty domagając się zasądzenia 50.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od poniższych kwot i dat do dnia zapłaty:

- 31.436 zł od dnia 2 października 2019 r.

- 3.192 zł od dnia wniesienia powództwa

- 15.372 zł od dnia złożenia pisma wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia tego pisma (k. 228-230).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód od roku 1997 był funkcjonariuszem celnym. Od 2013 r. pełnił służbę w komórkach dochodzeniowo-śledczych organów celnych. Przed przekształceniami administracji celno-skarbowej dokonanymi w 2017 r. powód zajmował stanowisko służbowe młodszego eksperta.

W związku z tymi przekształceniami wprowadzono regulację ustawową obligującą dyrektorów izb administracji skarbowej do podjęcia decyzji w przedmiocie dalszego zatrudnienia/służby pracowników i funkcjonariuszy tych urzędów, przy tym funkcjonariusze, którym przedstawiono propozycję dalszej służby mieli zagwarantowane, iż przysługiwać będzie im stopień służbowy równorzędny dotychczasowemu.

W dniu 16 maja 2017 r. Dyrektor(...) w S. przedstawił powodowi propozycję dalszej służby. Zgodnie z nią powód nadal miał być młodszym ekspertem. Od 1 czerwca 2017 r. służbę miał pełnić w (...) Urzędzie C. (...) w S., w (...) Dochodzeniowo-Śledczym przypisanym organizacyjnie do D. Dochodzeniowo-Śledczego. Powód zaakceptował złożoną mu propozycję.

Dowód:

- pismo z 16.05.17 r. k. 12-12v

- wnioski k. 20-20v
- zeznania A. W. k. 181-186
- zeznania M. P. k. 237-238v
- zeznania S. F. k. 238v-239
- zeznania D. W. k. 239-240
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Do obowiązków służbowych powoda należało m.in:

- rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw skarbowych i wykroczeń skarbowych, zapobieganie tym przestępstwom i wykroczeniom oraz ściganie ich sprawców w zakresie określonym w kodeksie karnym skarbowym,
- prowadzenie postępowań przygotowawczych w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe
- prowadzenie postępowań przygotowawczych w zakresie określonym w art. 258, art. 270, art. 271, art. 273 oraz w art. 286 § 1 kodeksu karnego,
- wnoszenie do sądów aktów oskarżenia w sprawach o przestępstwa skarbowe, wykroczenia skarbowe oraz wniosków o ukaranie w sprawach o wykroczenia,
- występowanie przed sądami w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o przestępstwa skarbowe, wykroczenia skarbowe i wykroczenia,
- występowanie przed sądem w postępowaniu wykonawczym w sprawach o przestępstwa skarbowe i skarbowe,
- wnoszenie do sądów środków zaskarżenia od orzeczeń wydanych przez sądy w sprawach o przestępstwa skarbowe, wykroczenia skarbowe i wykroczenia,
- wnoszenie do sądów wniosków o udzielenie zezwolenia na dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej sprawcy przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego,
- współpraca z organami ścigania, prokuraturą i sądami,
- wykonywanie czynności z zakresu postępowania wykonawczego w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o przestępstwa i wykroczenia,
- nakładanie grzywn w drodze mandatu karnego za wykroczenia i wykroczenia skarbowe,
- realizowanie wniosków o udzielenie pomocy prawnej przy dokonywaniu czynności procesowych zleconych,
- realizowanie zadań wynikających z przepisów prawa i poleceń przełożonych, a także wytycznych odpowiednio: Ministerstwa Finansów, Dyrektora I. (...) w S. oraz bezpośredniego przełożonego,
- prowadzenie ewidencji i rejestrów korespondencji w zakresie wymaganym instrukcją kancelaryjną,
- rzetelne i terminowe sporządzanie sprawozdawczości w zakresie zleconym wynikającym z odpowiednich przepisów lub wytycznych,
- bieżące zapoznawanie się z przepisami prawnymi, orzecznictwem, komentarzami niezbędnymi do prawidłowego wykonywania zadań,

- terminowe i rzetelne wykonywanie powierzonych zadań,
- bieżące informowanie przełożonych o stanie załatwianych oraz o ważnych zdarzeniach zaistniałych w toku wykonywania czynności służbowych.

Takie same zakresy czynności mieli pozostali funkcjonariusze (...) Dochodzeniowo-Śledczego na stanowiskach służbowych eksperta i starszego eksperta (...) Skarbowej. Przysługiwały im też takie same uprawnienia.

Dowód:

- karty zakresu obowiązków i uprawnień k. 18-19, 30-40, 42-61
- zeznania świadka M. P. k. 165-168v, 237-238v
- zeznania E. J. k. 171-175v, 241v-242
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v
- zeznania S. F. k. 238v-239
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Do służby w (...) Dochodzeniowo-Śledczym skierowano funkcjonariuszy na różnych stanowiskach służbowych, od młodszego specjalisty do starszego eksperta. Nie wszyscy oni zajmowali się wcześniej prowadzeniem postępowań przygotowawczych i występowaniem przed sądami w charakterze oskarżyciela publicznego. Niektórzy z nich wcześniej prowadzili wyłącznie postępowania administracyjne.

Funkcjonariuszy referatu podzielono na dwie grupy, z których jedna zajmowała się prowadzeniem postępowań o przestępstwa i wykroczenia skarbowe w zakresie hazardu, a druga, pozostałymi przestępstwami i wykroczeniami. Powód został przydzielony do pierwszej z nich. Nie zachodziła różnica w złożoności spraw prowadzonych przez obydwie grupy.

Dowód:

- zeznania świadka M. P. k. 165-168v, 237-238v
- zeznania E. J. k. 171-175v
- zeznania D. W. k. 239-240
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Sprawy przydzielane do prowadzenia funkcjonariuszom (...) Dochodzeniowo-Śledczego charakteryzowały się różnym stopniem złożoności i czasochłonności. O ile na wstępnym etapie postępowania można było przewidzieć, że dana sprawa będzie skomplikowana, kierownik referatu przydzielał ją do prowadzenia funkcjonariuszom z największym doświadczeniem. Nie funkcjonowała praktyka przydzielania spraw zawiłych funkcjonariuszom na stanowiskach ekspertów i starszych ekspertów. Często kierownik referatu na etapie przydzielania ich do prowadzenia nie był w stanie przewidzieć, jakim stopniem zawiłości będą się one charakteryzować w przyszłości. Sprawy prostsze przydzielał początkującym funkcjonariuszom. Jednak w sytuacji zwiększenia ich złożoności w toku postępowania nie przekazywał ich do prowadzenia funkcjonariuszom bardziej doświadczonym. Do tego zdarzały się przypadki łączenia spraw prowadzonych przez poszczególnych funkcjonariuszy. Zasadą było, iż połączone sprawy prowadził funkcjonariusz zajmujący się postępowaniem wszczętym najwcześniej.

Dowód:

- zeznania E. J. k. 171-175v, 241v-242
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v
- zeznania M. P. k. 237-238v
- zeznania D. W. k. 239-240
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Do służby w (...) Dochodzeniowo-Śledczym razem z powodem trafiła m.in. J. P., która miała stanowisko służbowe starszego eksperta i wcześniej nie prowadziła postępowań karnych i karnych-skarbowych, lecz administracyjne z zakresu podatku akcyzowego. Musiała ona przyswoić sobie wiedzę z zakresu postępowań o przestępstwa i wykroczenia w sprawach hazardowych. W tym celu zapewniono jej możliwość zajmowania pomieszczenia wspólnie z bardziej doświadczonym funkcjonariuszem referatu.

Dowód:

- zeznania świadka M. P. k. 165-168v, 237-238v
- zeznania E. J. k. 171-175v
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v

Powód zajmował się prowadzeniem spraw o różnym stopniu złożoności, w tym spraw skomplikowanych. Nie odbiegały one od złożoności praw prowadzonych przez ekspertów i starszych ekspertów pełniących służbę w (...) Dochodzeniowo-Śledczym. Nigdy nie przekazano innemu funkcjonariuszowi sprawy uprzednio prowadzonej przez powoda z uwagi na to, że nie radził sobie z jej prowadzeniem. Zdarzało się, iż powód wyręczał innych funkcjonariuszy, w tym ekspertów i starszych ekspertów referatu w udziale w rozprawach sądowych w charakterze oskarżyciela publicznego. Dotyczyło to głównie tych funkcjonariuszy, którzy nie mieli doświadczenia w tym zakresie, choć generalną zasadą przyjętą w referacie było, iż rolę oskarżyciela w postępowaniu sądowym pełnił funkcjonariusz, który prowadził postępowanie przygotowawcze.

Dowód:

- zeznania świadka M. P. k. 165-168v, 237-238v
- zeznania E. J. k. 171-175v
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v
- zeznania D. W. k. 239-240
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Wynagrodzenie funkcjonariuszy (...) Skarbowej jest różnicowane ze m.in. względu na posiadane stanowisko służbowe. Im wyższe jest to stanowisko, tym wyższe jest wynagrodzenie zasadnicze i jego pochodne obliczane na podstawie jego wysokości.

Dowód:

- karty zakresu obowiązków i uprawnień k. 18-19, 30-40, 42-61

- zeznania świadka M. P. k. 165-168v, 237-238v

- zeznania E. J. k. 171-175v

- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v

- zeznania S. F. k. 238v-239

- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Już w grudniu 2017 r. Naczelnik (...)Skarbowego w S. wystąpił z wnioskiem o mianowanie powoda na stopień służbowy starszego rachmistrza. W uzasadnieniu wskazał, że powód powierzone obowiązki służbowe wykonuje sumiennie, planowo, skrupulatnie oraz w sposób zaangażowany. Przydzielone zadania realizuje samodzielnie i terminowo, wyróżniając się wyjątkową umiejętnością organizacji pracy własnej. W czasie pełnienia służby dał się poznać jako osoba ustawicznie poszerzająca swoje umiejętności i kompetencje. Pozyskaną wiedzę oraz doświadczeniem chętnie dzieli się ze współpracownikami stanowiąc wsparcie merytoryczne dla innych funkcjonariuszy. Napotkane trudności wynikające z sytuacji nietypowych interpretuje i realizuje w sposób wzorowy. Śledztwa priorytetowe - terminowe oraz o wysokim stopniu złożoności pod nadzorem prokuratur przydzielone po innych funkcjonariuszach, gdzie występuje nieprzeciętne zróżnicowanie i wielkość materiału dowodowego, realizuje w sposób wysoce profesjonalny i terminowy. Z uwagi na swoją postawę i wzorowe zaangażowanie w wykonywane czynności ma pozytywny wpływ na pracę innych funkcjonariuszy a przez to na działanie komórki dochodzeniowo-śledczej. Od początku swojej pracy w referacie występuje w charakterze oskarżyciela publicznego przez sądami, w sposób profesjonalny reprezentując Naczelnika (...)Skarbowego w S., w tym w postępowaniach kontradiktoryjnych.

W roku 2018 Naczelnik (...)Skarbowego w S. wystąpił o awans powoda na stanowisko służbowe eksperta.

Sam powód wystąpił o awans na stanowisko już starszego eksperta (...)Skarbowej we wrześniu 2019 r. Powołał się przy tym na nierówne traktowanie. Jednak Dyrektor I. (...) w S. tego wniosku nie uwzględnił. Wskazał, że na rozpoznanie czeka wnioski o awans powoda na stanowisko eksperta. Racjonalne postępowanie w zakresie przyznawania awansów dla funkcjonariuszy, w ramach obowiązującego prawa i posiadanych środków finansowych, nie może być uznawane za nierówne traktowanie pracowników.

Dowód:

- wniosek k. 20-20v

- pismo z 26.11.18 r. k. 64

- pismo z 16.09.19 r. k. 65-66

- pismo z 25.09.19 r. k. 67-68

- zeznania świadka M. P. k. 165168v

- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

W piśmie z dnia 7 czerwca 2018 r. funkcjonariusze Referatu Dochodzeniowo-Śledczego, w tym powód, zwrócili się do naczelnika urzędu z wnioskiem o podwyższenie stanowisk służbowych przez dopasowanie nadanych im stanowisk do pełnionych obecnie obowiązków oraz powierzonych uprawnień. Wskazali, że stanowiska służbowe zostały im zaproponowane przez Dyrektora I. (...) w S. w maju 2017 r. Przyjmując propozycję służby nie znali zakresów obowiązków i uprawnień, jakie zostaną im powierzone. Po ich otrzymaniu w czerwcu i lipcu 2017 r. stwierdziliśmy, że nie różnią się one od obowiązków i uprawnień ekspertów i starszych ekspertów. Mając na uwadze przekazywane nam w tamtym czasie informacje o planowanym nowym wartościowaniu stanowisk służbowych w KAS,

oczekiwali na przewartościowanie nadanych stanowisk i dopasowanie do powierzonych obowiązków i uprawnień. Ostatecznie jednak dowiedzieli się, iż w Ministerstwie Finansów nie działa żaden zespół ds. wartościowania stanowisk funkcjonariuszy (...)Skarbowej, dlatego podjęli decyzję o formalnym wystąpieniu z wnioskiem o podwyższenie stanowisk służbowych. Swój wniosek poparli tym, iż pełnią służbę w Referacie Dochodzeniowo-Śledczym, w którym znakomitą większość stanowią stanowiska eksperta. Wykonują zadania o tej samej złożoności i trudności co starsi eksperci, a niejednokrotnie wymagające większej wiedzy i doświadczenia zawodowego np. występowanie w charakterze oskarżyciela publicznego przed sądami, prowadzenie śledztw pod nadzorem Prokuratury. Powierzone im uprawnienia w ramach reprezentowania urzędu swoją samodzielnością w znacznym stopniu odbiegają od uprawnień funkcjonariuszy i pracowników pełniących służbę/pracujących w komórkach podległych naczelnikowi oraz od uprawnień funkcjonariuszy pełniących służbę w innych referatach Dochodzeniowo-Śledczych U. C.-Skarbowych. To wiąże się z pełną samodzielnością pracy własnej oraz ponoszeniem odpowiedzialności zarówno materialnej jak i zawodowej, pośrednio również przez przełożonych. Pełniąc swoją służbę w wkładają w pracę tyle samo energii, zaangażowania oraz zdrowia, co ich koledzy i koleżanki eksperci i starsi eksperci. Wynagrodzenie, które otrzymują obecnie wpływa nie tylko na ich teraźniejsze możliwości nabywcze, ale przede wszystkim na wysokość przyszłych świadczeń emerytalnych, z których będą utrzymywać się wiele lat po zakończeniu służby, i od których będzie zależał poziom ich życia.

Motywe sporządzenia tego pisma była frustracja jego autorów wynikająca z realizacji za niższą pensją takich samych zadań, które wykonywali funkcjonariusze na wyższych stanowiskach służbowych

Dowód:

- pismo z 07.06.18 r. k. 62-62v
- zeznania A. W. k. 181-186, 241-241v
- przesłuchanie S. S. (1) k. 242-243

Powód uzyskał awans na stanowisko eksperta z dniem 1 grudnia 2019 r. W dniu 18 marca 2021 r. stosunek służby powoda ustał w związku z nabyciem przez niego uprawnień emerytalnych.

Bezsporne

W okresie od 1 czerwca 2017 r. do 28 lutego 2021 r. występowała różnica w wysokości wynagrodzenia powoda i J. P., czy kolejnym starszym ekspertem W. S.. To skutkowało różnicą w wysokości nagród rocznych, co przedstawiają poniższe tabele.

Wynagrodzenie (wartości w zł)

m-c	W. S.	J.P.	S. S.	różnica
VI 2017	6499,31	6090,20	4602,14	1488,06
VII 2017	6171,41	6086,87	4569,20	1517,67
VIII 2017	6369,30	6086,87	4569,20	1517,67
IX 2017		6059,55	4569,20	1490,35

X 2017		5951,99	5415,22	536,77
XI 2017		5970,20	5415,22	554,98
XII 2017		5970,20	5439,19	531,01
I 2018		5411,56	3468,06	1943,50
II 2018		5411,56	3468,06	1943,50
III 2018		5411,56	3468,06	1943,50
IV 2018		5423,94	4.136,94	1287
V 2018	2760,22	5423,94	4.136,94	1287
VI 2018	3560,30	5423,94	4.136,94	1287
VII 2018	4190,47	5383,03	4.226,02	1157,01
VIII 2018	4190,47	5413,02	4.226,02	1187
IX 2018	4190,47	5413,02	4.226,02	1187
X 2018	4813,82	7050,56	5826,88	1223,68
XI 2018	4813,82	7080,55	5826,88	1253,67
XII 2018	4786,82	7058,06	5826,88	1231,18
I 2019	3952,01	6965,28	4638,15	2327,13
II 2019	4216,08	5892,93	4638,15	1254,78
III 2019	4020,64	5823,15	4638,15	1185
IV 2019	4564,28	6019,15	4634,30	1384,85
V 2019	4613,25	5920,38	4634,30	1286,08

VI 2019	4926,58	5936,64	4634,30	1302,34
VII 2019	5293,25	6005,14	4795,77	1209,37
VIII 2019	5293,25	6066,39	4795,77	1270,62
IX 2019	5117,77	6067,09	4795,77	1271,32
X 2019	5286,01	6535,47	5108,98	1426,49
XI 2019	5286,01	6535,47	5108,98	1426,49
XII 2019	5075,44	6535,47	5301,18	1234,29
I 2020	4940,68	6517,60	5350,94	1166,66
II 2020	4777,05	6517,60	5431,70	1085,90
III 2020	5078,22	6437,01	5382,73	1054,28
IV 2020	5372,43	6582,33	5365,98	1216,35
V 2020	5512,81	6367,42	5365,98	1001,44
VI 2020	5512,80	6704,76	5390,74	1314,02
VII 2020	5508,11	6527,05	5363,40	1163,65
VIII 2020	5508,11	6585,68	5402,91	1182,77
IX 2020	5376,43	6527,05	5363,40	1163,65
X 2020	4901,65	6351,14	5202,20	1148,94
XI 2020	4511,07	6346,13	5221,80	1124,33
XII 2020	5003,41	6368,80	5202,20	1166,60
I 2021	4964,08	6487,80	5202,20	1285,60

II 2021	4964,08	6487,80	5155,27	1332,53
				47 995,65

Nagroda roczna (wartość w zł)

Rok	W. S.	J. P.	S. S.	różnica
2017	4863,52	5963,70	4472,62	1491,08
2018	3449,04	5286,47	4010,90	1275,57
2019	4191,62	5773,75	4517,21	1256,54
2020	5017,45	6455,90	5295,56	1160,34
				5183,53

Dowód:

- listy płac k. 254-316

Sąd zważył, co następuje:

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony, zeznania świadków oraz przesłuchanie powoda.

Z uwagi na to, iż powód skutecznie cofnął pozew w zakresie żądania ustalenia, przedmiotem oceny Sądu było wyłącznie żądanie zapłaty. Jego podstawy prawnej powód upatrywał w art. 18^{3d} k.p. Nie podał przy tym uzasadnienia zastosowania tej normy do niego jako funkcjonariusza celno-skarbowego. Stanowisko powoda negował pozwany wskazując, iż przepis ten ma zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do pracowników, a nie funkcjonariuszy. Nadto, z uwagi na brak kryteriów dyskryminacji, nie jest tu możliwe zastosowanie ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (t.j. Dz.U. 2020.2156).

Sąd zgodził się z powodem, ale wyłącznie w kwestii braku przesłanek do zastosowania w sprawie w/w ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. W istocie ustawodawca zawarł w niej zamknięty katalog kryteriów dyskryminacji. Powód tymczasem o żadnym z tych kryteriów nie wspomniał. Generalnie kwestię tą przemilczał nie powołując się na jakiegokolwiek kryterium dyskryminacji.

Dopuszczalność stosowania regulacji zawartej w art. 18^{3a}-18^{3d} k.p. nie wynika wprost z przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (t.j. Dz.U. 2022.813). Sama ustawa też nie zawiera postanowień chroniących funkcjonariuszy celno-skarbowych przed nierównym traktowaniem w pełnieniu służby. Należy w tej sytuacji odwołać się do aktu wyższej rangi jakim jest Konstytucja RP. W art. 32 stanowi ona, iż wszyscy są wobec prawa

równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Ustęp 2 art. 32 Konstytucji RP determinuje konieczność prokonstytucyjnej interpretacji obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z 29 kwietnia 2021 r., sygn. I OSK 208/21). Może się to sprowadzać do stosowania norm dotyczących danej kwestii a ujętych w innych aktach prawnych (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. III SA/Gl 1692/21).

W odniesieniu do funkcjonariuszy celno-skarbowych winno mieć zastosowanie właśnie unormowanie zawarte w kodeksie pracy. Stosunek służby, podobnie, jak stosunek pracy, jest jedną z form szeroko pojętego zatrudnienia. Ustawodawca w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej przewidział uprawnienia i obowiązki tożsame z obowiązkami i uprawnieniami pracowniczymi. Co więcej, zawarł w niej też odesłania wprost do kodeksu pracy.

Stosownie do treści art. 18^{3c} k.p. pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości (§ 1). Wynagrodzenie to obejmuje wszystkie składniki wynagrodzenia, bez względu na ich nazwę i charakter, a także inne świadczenia związane z pracą, przyznawane pracownikom w formie pieniężnej lub w innej formie niż pieniężna (§ 2). Pracami o jednakowej wartości są prace, których wykonywanie wymaga od pracowników porównywalnych kwalifikacji zawodowych, potwierdzonych dokumentami przewidzianymi w odrębnych przepisach lub praktyką i doświadczeniem zawodowym, a także porównywalnej odpowiedzialności i wysiłku (§ 3).

Pracownik, wobec którego pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę (art. 18^{3d} k.p.).

Na tle tego uregulowania Sąd Najwyższy stwierdził, iż możliwe jest odmienne potraktowanie pracowników w zakresie zatrudnienia, w tym wynagradzania. Musi jednak wynikać z uzasadnionej potrzeby, dla której dopuszcza się taką dyferencjację. Taką potrzebą jest niewątpliwie realizacja konkretnej polityki zatrudnienia (por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2011 r., sygn. akt I PK 232/10). W tym samym tonie wypowiedział się ten Sąd w wyroku z 29 marca 2011 r., w sprawie o sygn. akt I PK 231/10. Wskazał, że nie każde odmienne ukształtowanie uprawnień pracowniczych zawsze stanowi naruszenie równego traktowania i dyskryminację. Dyferencjacja sytuacji prawnej pracownika może być bowiem usprawiedliwiona uzasadnioną cechą relewantną. Może to być wypełnianie dodatkowych obowiązków, zwiększone obciążenie, inne warunki pracy. Dyskryminacją jest nierówne traktowanie, spowodowane zakazanym kryterium, pracowników znajdujących się w takiej samej sytuacji faktycznej i prawnej. Tożsame poglądy wynikają z wyroków Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1996 r., sygn. akt I PRN 94/96, z dnia 10 września 1997 r., sygn. akt I PKN 246/97, z dnia 14 lutego 2006 r., III PK 109/05, wyrok z 9 stycznia 2007 r., sygn. akt II PK 180/06.

Alternatywnej podstawy roszczenia powoda można upatrywać w art. 24 § 2 k.c. (por. wyrok SN z dnia 28 maja 2013 r., sygn. I PK 262/12). Katalog dóbr osobistych określonych w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. Z drugiej strony sięganie odwoływane się do nich powinno następować z odpowiednią ostrożnością i powściągliwością. Nie można bowiem w sposób sztuczny poszerzać katalogu tych dóbr (por. wyrok SN z dnia 15 września 2020 r., sygn. V CSK 71/20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 20 stycznia 2021 r., sygn. akt I ACa 763/19). Zastrzeżenie to jednak nie dotyczy prawa do niedyskryminacji, skoro jest ono wymienione w art. 32 ust. 2 Konstytucji RP. To w istocie zwiększa rangę tego dobra (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 października 2020 r., sygn. I ACa 216/20).

W końcu też Sąd Najwyższy dopuścił możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu w oparciu o przepis art. 471 k.c. (por. wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie o sygn. II PK 37/17). W sprawie tej powódka w ramach wykonywanych obowiązków pracowniczych otrzymywała od pracodawcy wynagrodzenie niższe od wynagrodzenia otrzymywanego przez innych pracowników pozwanej, zajmujących identyczne co ona stanowiska służbowe, spowodowane faktem, że pracodawca w sposób nienależyty wykonywał łączącą go z powódką umowę o pracę. Sąd Najwyższy przyjął, iż w przypadku naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu, w zakresie wysokości wynagrodzenia w przeszłości, pracownik może dochodzić

odszkodowania z tytułu nienależytego wykonania umowy w wysokości różnicy między wynagrodzeniem, jakie powinien otrzymywać bez naruszenia zasady równego traktowania, a wynagrodzeniem rzeczywiście otrzymywanym.

W ustawie z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej nie ma odpowiednika art. 11² k.p. nakazującego wprost równe traktowanie funkcjonariuszy celno-skarbowych. Nie mniej jednak można go wyprowadzić z art. 254 pkt 11 tej ustawy. Wprawdzie przepis ten traktuje o dyskryminacji, ale jest ona kwalifikowaną postacią nierównego traktowania (por. wyrok SN z dnia 27 maja 2021 r., sygn. II PKKP32/21). Różni się od niego występowaniem elementu kryterium (płeć, wiek, rasa, itp.).

Przydzielanie spraw o zbliżonej złożoności, wymagających podobnego nakładu pracy, funkcjonariuszom bez uwzględnienia posiadanego przez nich stanowiska służbowego skutkuje tym, iż dochodzi do ich nierównego traktowania. Wykonując zadania o tej samej wartości są odmiennie wynagradzani. Sam funkcjonariusz, który w ten sposób doprowadził do naruszenia zasady równego traktowania ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną. Natomiast za skutki tego działania w sferze praw innych funkcjonariuszy ponosi już Skarb Państwa reprezentowany przez jednostkę organizacyjną, w której pełnią oni służbę.

Zadaniem powoda wynikającym z art. 232 zd. pierwsze k.p.c. było wykazanie, iż pozwany naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu/prawo do niedyskryminacji, a nadto, iż z tej przyczyny powód poniósł szkodę. Realizując ten obowiązek powód powołał się na to, iż pełniąc służbę w (...)Dochodzeniowo-Śledczym wykonywał prace o tej samej wartości (złożoności) co funkcjonariusze na stanowiskach ekspertów i starszych ekspertów. Mimo tego uzyskiwał niższe uposażenie oraz nagrodę roczną.

Jak ustalił Sąd, funkcjonariusze pełniący służbę w w/w referacie posiadali tożsamy zakres obowiązków bez względu na posiadany stopień służbowy. Sam stopień służbowy nie odzwierciedlał ich doświadczenia w prowadzeniu postępowań o przestępstwa i wykroczenia, w tych skarbowe i pełnieniu roli oskarżyciela publicznego.

Niektórzy z nich wcześniej prowadzili wyłącznie postępowania administracyjne. W praktyce zostali oni podzieleni na dwie grupy, z których jedna zajmowała się prowadzeniem postępowań o przestępstwa i wykroczenia skarbowe w zakresie hazardu, a druga, pozostałymi przestępstwami i wykroczeniami. Powód został przydzielony do pierwszej z nich. Istotnym jest, jednak to, że nie zachodziła różnica w złożoności spraw prowadzonych przez obydwie grupy. O ile na wstępnym etapie można było spodziewać się, iż dana sprawa będzie bardziej skomplikowana i czasochłonna, kierownik referatu starał się ją przydzielać funkcjonariuszom z większym doświadczeniem, a nie z wyższym stanowiskiem służbowym. Jednakże nie zawsze był w stanie przewidzieć, jakim stopniem zawłości będą się one charakteryzować w przyszłości. Do tego zdarzały się przypadki łączenia spraw prowadzonych przez poszczególnych funkcjonariuszy. Zasadą było, iż połączone sprawy prowadził funkcjonariusz zajmujący się postępowaniem wszczętym najwcześniej.

Ustalenia te wynikają z zeznań M. P. przydział spraw następował z uwzględnieniem wiedzy, doświadczenia i stażu pracy funkcjonariusza (k. 166v pytanie 7). Początkującym funkcjonariuszom nie przydzielano spraw skomplikowanych. Powód takie sprawy prowadził. Młodszym ekspertom niekoniecznie przydzielano sprawy łatwiejsze (k. 237-238). Potwierdziła to również E. J. dodając, że nie było sytuacji odebrano jakąś sprawę z uwagi na stopień jej skomplikowania (k. 173 pytanie 7 oraz k. 242), oraz A. W., która zeznała, że funkcjonariusze wykonywali te same obowiązki bez względu na stanowisko (k. 183 pytanie 7-8 oraz k. 241-241v). Podobnie S. F. zeznała, że wszyscy funkcjonariusze mieli takie same zadania bez względu na stanowisko (k. 238v). Świadek D. W. nie miała stanowczej wiedzy co do zakresu obowiązków na stanowiskach eksperckich. W końcu sam powód potwierdził relację świadków zeznając, że zajmował się wszystkimi sprawami, a przy ich przydzielaniu liczyło się doświadczenie funkcjonariusza.

W tym stanie rzeczy należało zgodzić się z powodem co do tego, że wykonując zadania o tej samej wartości do starsi eksperci, w tym J. P., był od nich gorzej wynagradzany. Wprawdzie nie wynikało to z arbitralnej decyzji przełożonych, ale z przepisów ustawy z 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, która różnicuje wysokość wynagrodzeń funkcjonariuszy w zależności od posiadanego stanowiska służbowego. Jednakże osoby decydujące o

składzie (...) powinny przy ustalaniu tego składu mieć na względzie to, że skierowani do niego funkcjonariusze będą wykonywać zbliżoną pracę. To powinno skutkować skierowaniem do tej komórki funkcjonariuszy o tym samym stopniu służbowym, albo zrównanie ich stopni poprzez awans lub obniżenie. Wówczas wyeliminowałoby ryzyko dopuszczenia do nierówności w wynagradzaniu funkcjonariuszy referatu. Zaniechanie w tym zakresie naruszało obowiązek równego traktowania, a przez to aktualizowało odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego wobec powoda. Dlatego roszczenie powoda o zapłatę odszkodowania należało uznać za uzasadnione co do zasady.

Powód określił wysokość swojej szkody poprzez samo zestawienie mnożników wynagrodzeń na stanowisku młodszego eksperta i eksperta. Jednak w ocenie Sądu nie odzwierciedlało to szkody rzeczywistej.

Skoro powód powoływał się na fakt, iż w jego zespole pracowali starci eksperci J. P. i W. S., to miarodajnym było zestawienie ich wynagrodzeń z wynagrodzeniem otrzymywanym przez powoda. Zestawienie to przedstawiono w postaci tabelarycznej we wcześniejszej części uzasadnienia. Wyliczeń dokonano na podstawie kart płac przedstawionych przez pozwanego. Do porównania ostatecznie przyjęta wyłącznie wynagrodzenia J. P. W. S. nie pełnił służby w całym okresie objętym pozwem. Jednocześnie uwzględnienie skutku wynikającego z naruszenia zasady równego traktowania w zatrudnieniu polega na podwyższeniu świadczeń należnych pracownikom traktowanym gorzej, a nie na ich obniżeniu pracownikom lepiej traktowanym. To J. P. uzyskiwała wyższe świadczenia od W. S..

W wynagrodzeniu powoda uwzględniono wyrównania wynagrodzenia za miesiące, których dotyczyły oraz nagrody kwartalne w ten sposób, iż ich wysokość podzielono przez ilość miesięcy, za które przysługiwały i wynik dodano do wynagrodzeń za te miesiące. W wyliczeniach nie uwzględniono dodatku stażowego. Jak bowiem przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 marca 2016 r., w sprawie o sygn. II PK 17/15: „dłuższy ogólny staż pracy wpływa co do zasady na uprawnienie i wysokość dodatku stażowego, jeżeli znajduje to oparcie w obowiązujących regulacjach płacowych i wtedy staż pracy nie narusza zasady równego traktowania w zatrudnieniu”(por. też wyrok SN z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II PK 22/17). Sąd z poglądem tym się zgadza. W efekcie różnice w wysokości dodatku stażowego nie powinna być ujmowane w ramach szkody tak w wynagrodzeniu, jak i nagrodzie rocznej.

Powód ostatecznie domagał się zasądzenia odszkodowania w wysokości 50.000 zł. Jednakże szkodę w zakresie wysokości utraconego wynagrodzenia i nagrody rocznej wyliczył na 54.391 zł. Na samą nagrodę miało przypadać 4.006 zł.

Zestawienie sum żądanych przez powoda za poszczególne miesiące i kwot należnych przedstawia poniższa tabela:

m-c	różnica między wynagrodzeniem powoda i J. P.	kwota żądana przez powoda	kwota należna powodowi
VI 2017	1488,06	1199	1199
VII 2017	1517,67	1199	1199
VIII 2017	1517,67	1199	1199
IX 2017	1490,35	1199	1199
X 2017	536,77	1199	536,77

XI 2017	554,98	1199	554,98
XII 2017	531,01	1199	531,01
I 2018	1943,50	1064	1064
II 2018	1943,50	1064	1064
III 2018	1943,50	1064	1064
IV 2018	1287	1064	1064
V 2018	1287	1064	1064
VI 2018	1287	1064	1064
VII 2018	1157,01	1064	1064
VIII 2018	1187	1064	1064
IX 2018	1187	1064	1064
X 2018	1223,68	1064	1064
XI 2018	1253,67	1064	1064
XII 2018	1231,18	1064	1064
I 2019	2327,13	1084	1084
II 2019	1254,78	1084	1084
III 2019	1185	1084	1084
IV 2019	1384,85	1084	1084
V 2019	1286,08	1084	1084
VI 2019	1302,34	1084	1084

VII 2019	1209,37	1084	1084
VIII 2019	1270,62	1084	1084
IX 2019	1271,32	1084	1084
X 2019	1426,49	1084	1084
XI 2019	1426,49	1084	1084
XII 2019	1234,29	1084	1084
I 2020	1166,66	1154	1154
II 2020	1085,90	1154	1085,90
III 2020	1054,28	1154	1054,28
IV 2020	1216,35	1154	1154
V 2020	1001,44	1154	1001,44
VI 2020	1314,02	1154	1154
VII 2020	1163,65	1154	1154
VIII 2020	1182,77	1154	1154
IX 2020	1163,65	1154	1154
X 2020	1148,94	1154	1148,94
XI 2020	1124,33	1154	1124,33
XII 2020	1166,60	1154	1154
I 2021	1285,60	1154	1154
II 2021	1332,53	1154	1154

Z powyższego wynika, iż powód za niektóre miesiące żądał więcej, aniżeli wynosiła różnica w wynagrodzeniu jego i J. P.. W innych miesiącach żądanie zaniżył. W pierwszym przypadku Sąd uwzględnił żądanie w wysokości istniejącej różnicy. W drugim przypadku uwzględnił kwotę wskazaną przez powoda, albowiem Sąd nie mógł orzekać ponad żądanie. Ostatecznie szkoda wyrażająca się w otrzymywaniu zaniżonego wynagrodzenia za okres od 1 czerwca 2017 r. do 28 lutego 2021 r. wynosiła 47.995,65 zł.

Szkoda wyrażająca się uzyskiwaniem w w/w okresie zaniżonej nagrody rocznej wynosiła 5.183,53 zł.

	różnica w nagrodzie rocznej	kwota żądana przez powoda
2017	1491,08	669
2018	1275,57	1064
2019	1256,54	1089
2020	1160,34	1154
	5183,53	4006

Łącznie wysokość szkody powoda stanowiła kwotę przewyższającą 50.000 zł, jednak jak już wspomniano, Sąd był związany granicami żądania.

Powód nadto domagał się ustawowych odsetek za opóźnienie liczonych od poniższych kwot i dat do dnia zapłaty:

- 31.436 zł od dnia 2 października 2019 r.
- 3.192 zł od dnia wniesienia powództwa
- 15.372 zł od dnia złożenia pisma wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia złożenia tego pisma.

Podstawę tego roszczenia stanowił art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Domaganie się odsetek jest dopuszczalne także wówczas, gdy wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.).

Roszczenie o zapłatę kwoty 31.436 zł powód zgłosił pozwanemu jeszcze w piśmie z 16 września 2019 r. wyznaczając 14-dniowy termin do jego zaspokojenia. Nie wykazał jednak, kiedy nastąpiło doręczenie tego pisma. Pozwany odpowiedział na nie w dniu 25 września 2019 r., więc najpóźniej w tej dacie otrzymał wezwanie do zapłaty. Dlatego odsetki od w/w należało przyznać od dnia 10 października 2019 r.

Roszczenie o zapłatę 3.192 zł zostało zgłoszone w pozwie, stąd odsetki mogły zostać zasądzone od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu, tj. od 22 października 2020 r.

Ostatnia część roszczenia odszkodowawczego (15.372 zł) została zgłoszona w piśmie z 28 września 2021 r., którego odpis doręczono pozwanemu 30 listopada 2021 r. Zatem roszczenie odsetkowe mogło w tym przypadku zostać uwzględnione dopiero od dnia następującego po nim.

Podsumowując - w pkt I wyroku Sąd na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie żądania ustalenia. Powód skutecznie cofnął pozew w tym zakresie, a Sąd nie dopatrzył się jakichkolwiek okoliczności nakazujących uznać cofnięcie za niedopuszczalne. Powód zakończył służbę, stąd ustalenie straciło dla niego rację bytu.

W pkt II Sąd uwzględnił roszczenie odszkodowawcze co do kwoty głównej o odsetek od kwot i dat wskazanych powyżej.

W pkt III oddaleniu podlegało roszczenie odsetkowe powoda od kwoty 31.436 zł za okres od 2 do 9 października 2019, od kwoty 3.192 zł za okres od 26 listopada 2019 r. do 21 października 2020 r. i od kwoty 15.372 zł za okres od dnia 30 września 2021 r. do 1 listopada 2021 r.

W pkt IV wyroku zawarte zostało orzeczenie o kosztach procesu. Jego podstawę stanowił art. 100 k.p.c.

Na koszty powoda składało się wynagrodzenie pełnomocnika liczone od żądania zapłaty (3.600 zł) ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na koszty pozwanej składało się wynagrodzenie pełnomocnika od żądania ustalenia (180 zł) ustalone zgodnie z regulacją zawartą w § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Po rozliczeniu kosztów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.420 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)